

عنوان مقاله:

غم و شادی عرفانی و کیفیت آن در دیوان سنایی

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب غنایی، دوره 11، شماره 20 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد شفیع صفاری - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)

محمدباقر شهرامی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه بین المللی امام خمینی (ره)

خلاصه مقاله:

جایگاه غم و شادی به عنوان مهمترین حالات روحی انسان در زندگی او آشکار است. شاعران عارف ایرانی در آثارشان مفصلا به غم و شادی و انواع و جلوه‌های آن پرداخته‌اند که با بررسی آن علاوه بر شناخت تفکر آنان در مورد غم و شادی انسان، می‌توان به ارائه ی راهکارهایی برای رساندن انسان به شادی های حقیقی و غیرزودگذر پرداخت. سنایی غزنوی به عنوان اولین شاعر عارف ایران، در کلیاتش به تفصیل به انواع غم و شادی پرداخته و غم های محمود (غم هایی که انسان را به شادی می‌رساند) و شادی های محمود (حقیقی و بادوام) را از غم های مذموم (غم هایی که در ظاهر با اهمیت هستند اما انسان را دچار شدیدترین اندوه‌ها می‌کنند) و شادی های مذموم (زودگذر و فریبنده) جدا کرده و مصادیق و موارد هر یک را مفصلا بیان کرده است. در این مقاله با روش تحلیل محتوایی دیوان سنایی به بررسی انواع غم و شادی محمود و مذموم در شعر سنایی می‌پردازیم و اندیشه ی وی را درباره ی غم و شادی بیان می‌کنیم.

کلمات کلیدی:

سنایی، غم و شادی محمود و مذموم، هدفگرایی، غم عشق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/862055>

